

R

REVEIL-SERIE

GOD VERGEEFT DE ZONDEN
DOOR DE NAAM VAN JEZUS

DR. H.F. KOHLBRÜGGE

No. 556

JUNI-JULI 2019

DR. H.F. KOHLBRÜGGE

Hermann Friedrich Kohlbrügge werd in Amsterdam geboren op 15 augustus 1803. Al vroeg had hij de begeerte om predikant te worden, maar van studie kon voorlopig niets komen, omdat hij moest meewerken in de zeepziederij van zijn vader Hermann Gerhard Kohlbrügge. Zij behoorden tot de Hersteld Evangelisch Lutherse Gemeente.

Later doorliep hij vlot de Latijnse School en het Atheneum te Amsterdam, waarna hij aan de Universiteit aldaar theologie ging studeren en oosterse talen. In 1826 werd hij proponent en hulpprediker van de Hersteld Evangelisch Lutherse Gemeente in Amsterdam. De rechtzinnige meerderheid van de gemeente stemde hartelijk met zijn prediking in, maar de notabelen niet. Het leidde tot een conflict, waarna hij in 1827 werd afgezet.

Kort daarop vertrok Kohlbrügge naar Utrecht waar hij zijn theologische studie voortzette. Hij promoveerde in 1829 met lof tot doctor in de theologie, met een dissertatie over Psalm 45. In datzelfde jaar trouwde hij met Catharina Louisa

Engelbert. Daardoor kwam hij nu in financiële gunstiger omstandigheden te verkeren. Hij bracht zijn tijd door met schriftonderzoek en met de bestudering van de geschriften van Luther, Calvijn en Olevianus. Zonder Luther te verloochenen kwam hij tot het inzicht van de juistheid van de gereformeerde leer. Zo groeide hij naar de overtuiging lid te willen worden van de Nederlandse Hervormde Kerk. Maar door zijn afzetting in de Hersteld Evangelisch Lutherse Gemeente weigerde het kerkbestuur hem als lidmaat toe te laten. Dit alles had zijn weerslag op zijn gezondheid, nog verergerd door het verlies van zijn vrouw in 1833. Op medisch advies maakte hij een Rijn-reis. Hij kwam toen o.a. in Elberfeld, waar hij een opgewekt geestelijk leven aantrof en met open armen werd ontvangen. Maar ook daar werd hij niet tot het kerkelijke examen toegelaten.

Hij hertrouwde in 1834 te Utrecht met Urselina Philipina, baronesse van Verschuer. Daar leefde hij als ambteloos burger. Op zondagen verklaarde hij de Schrift voor een kring die samenkwam in zijn huis. Ook publiceerde hij veel. Een beroep naar een afgescheiden ge-

meente wilde hij niet in overweging nemen, omdat hij de Afscheiding van 1834 scherp veroordeelde. Teleurgesteld en in zijn gezondheid geknakt vertrok hij naar Duitsland, waar hij na enig omzwerven weer terecht kwam in Elberfeld. Uiteindelijk is hij daar in 1848 predikant geworden bij de Niederländisch-Reformierte Gemeinde.

De laatste levensjaren waren moeilijk, mede door het sterven van familieleden en vrienden. Na het overlijden van zijn vrouw in 1866 ging zijn gezondheidstoestand achteruit en verouderde hij sterk. Op 5 maart 1875 ontsliep Hermann Friedrich Kohlbrügge in Elberfeld.

Bron: Biografisch Lexicon voor de geschiedenis van het Nederlandse Protestantisme, deel 2, pg. 284-288, Kampen 1983).

Deze preek die u hierbij wordt aangeboden is herschreven in de taal en stijl van het tegenwoordige Nederlands. Kohlbrügge heeft de preek gehouden op 25 april 1858 in de Domkerk te Halle aan de Saale. Ze werd in 1858 uitgegeven door Verlag der Buchhandlung

des Walsenhauses te Halle. Ds. D. van Heijst, predikant van de Hervormde Gemeente te Ommen, heeft de preek uit het Duits vertaald en uitgegeven bij de Vereniging tot Uitgave van Gere-formeerde Geschriften, Ommen 1962. De titel was: 'Jezus van Nazareth - onze toekomstige Rechter'. In een voetnoot merkt hij op dat deze preek onder het uitspreken door Kohlbrügge bekort is. De enige andere Nederlandse vertaling komt voor in de - oude - 'Twaalf twaalfal-len Leerredenen', het tiende twaalfal, in 1859 te Amsterdam verschenen. Maar deze vertaling voldoet bepaald niet aan de eisen die aan een goede vertaling gesteld mogen worden.

GOD VERGEEFT DE ZONDEN DOOR DE NAAM VAN JEZUS

door

DR. H.F. KOHLBRÜGGE

“En heeft ons geboden het volk te prediken, en te betuigen, dat Hij is Degene Die door God verordineerd is tot een Rechter van levenden en doden. Aan Deze geven al de profeten getuigenis, dat eenieder die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam.”

Handelingen 10:42-43

Kohlbrügge gebruikte destijds de vertaling van Luther:

“En Hij heeft ons geboden het volk te prediken en te getuigen, dat Hij door God is aangesteld tot een rechter van levenden en doden. Aangaande Deze leggen alle profeten getuigenis af, dat door Zijn Naam allen die in Hem geloven, vergeving van zonden zullen ontvangen.”

Geliefden! U hebt de verheven woorden, die wij aan onze prediking en vermaning ten grondslag leggen, gehoord. Wat zij inhouden, is duidelijk:

1. Jezus van Nazareth is onze toekomstige rechter.
2. Hij is daartoe door God aangesteld.
3. God heeft Zijn dienstknechten bevolen dit aan het volk te prediken.
4. Er is vergeving van zonden bij God.
5. Deze vergeving wordt ontvangen door de Naam van Jezus.
6. Ieder die in Hem gelooft, ontvangt vergeving.
7. Daarvan geven alle profeten aan de Heere Jezus getuigenis.

Verheven is de eenvoud van het eeuwig blijvende Woord van God. Onweerstaanbaar is de macht van dat Woord. Zoals een man zonder bepaald doel de boog spant en iemand tussen de verbindingsstukken van het pantser treft, zo baant het Woord zich een weg naar het hart van een mens. Zonder zich erom te bekommeren of wij het aannemen of niet, zegt dit Woord

met de almacht van hogere overtuigingskracht ons waarheden aan, waaraan wij ons niet kunnen onttrekken. Het is in het binnenste van een mens als een hamer, die de rotsen verbrijzelt. Ook legt het met openhartige eenvoud en heilige ernst voor ons open wat in hart en nieren verborgen ligt. Al wat wij gedaan hebben en doen, legt het voor ons open, zelfs als het verstand met zijn kritiek het in twijfel trekt. De innerlijke onrust is er nu eenmaal en laat zich niet verdrijven. Onze persoonlijke ervaring van de wijze waarop wij in werkelijkheid leven, stelt het ongeloof aan de kaak en zal de zuivere waarheid als waarheid alleen maar bevestigen. Hoe sterk leeft in ons allen het besef, dat er een wereldgericht is. Hoe machtig spreekt het vaak in ons binnenste en houdt niet op, ons te bestraffen en te vermanen. Niet alleen een wereldgericht van de geschiedenis, maar een eindgericht, een laatste oordeel. Er komt een oordeelsdag, groot en verschrikkelijk op zichzelf beschouwd. Wij moeten eenmaal voor God verschijnen. Aan Hem, onze Rechter, moeten wij eens rekenschap geven van al onze gedachten, daden en woorden. En wij zijn zondaars.

Hier baten geen uitvluchten, die de mens zo veel zoekt. Het is nu eenmaal niet anders. Wij moeten sterven. Eens wordt de stem gehoord: Gij doden, sta op en kom voor de Rechterstoel. ‘Zie, Hij komt met de wolken en alle oog zal Hem zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben’ (Openbaring 1:7). Waar moeten wij dan heen, wij met onze zonden?

Hoor de stem van het wonderheerlijke Evangelie, u allen in wier hart het vurige verlangen leeft, de wil van God gedaan te hebben!

1. *Jezus van Nazareth is onze toekomstige Rechter!*

‘Op, waak op! Zo klinkt het luide!’ Dat hebben wij zo-even gezongen. Ontwaak, gij allen die slaapt. Hoezeer matten de geesten zich af om op brandende vragen een antwoord te vinden. Zij vinden er echter geen waaraan zij genoeg hebben voor de eeuwigheid. Laat dit onze brandende vraag zijn: Hoe ontvlieden wij de toekomstige toorn? Of: Op welke wijze zullen wij van deze toorn verlost worden? Hierop is het antwoord: Kus de Zoon, Jezus de Gekruisigde, Die door de wereld nochtans miskend wordt.

‘Jezus van Nazareth’, zo noemden Hem in de dagen van Zijn vlees de zondaren, die met Hem redetwisten, alsof er aan Hem niets goeds was en alsof er van Hem niets goeds kon komen.

‘Wie zoekt gij?’, zo vroeg Jezus in de Olijvenhof. Het honende antwoord was: ‘Jezus, de Nazarener’. Ofschoon zij die Hem zochten, terugdeinsden voor Zijn ‘Ik ben het’ en ter aarde vielen, hielden ze toch met hun honen en smaden niet op. Maar ze schreeuwden opnieuw: ‘Jezus, de Nazarener!’

‘Jezus van Nazareth, de Koning der Joden’, was het opschrift, geplaatst op Zijn kruis als Zijn beschuldiging. Zo ging in vervulling wat over Hem werd profeteerd: Hij had geen gestalte die ons zou hebben behaagd; Hij was de meest verachte en de meest onwaardige. In Markus 16 lezen we, hoe een engel tot de vrouwen sprak, nadat de Heiland Zijn leven tot een schuldoffer had gegeven en van de doden was opgewekt door de heerlijkheid van Zijn Vader. De engel zei: ‘Wees niet verbaasd; gij zoekt Jezus de Nazarener Die gekruisigd was; Hij is opgestaan, Hij is hier niet.’

Wat Zijn scheldnaam was of is voor een

wereld die geheel en al in het boze ligt, werd Zijn erenaam voor de heilige engelen in de hemel en in de gemeente der uitverkorenen van de levende God. Hoewel de Heiland door velen miskend wordt, die de smaad van deze erenaam schuwen en daarom andere namen en hun eigen naam willen laten eerbiedigen, blijft toch staan: God heeft deze Jezus van Nazareth gezalfd, en heeft Hem én tot Heere én tot Christus gemaakt.

Hij heeft het in de dagen van Zijn vlees geen roef geacht Gode evengelijk te zijn; maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestalte van een dienstknecht aangenomen hebbende en is de mensen gelijk geworden. En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja de dood des kruises. Zo is Hij de Zoon van God, Jezus de Christus, in het vlees gekomen. Omdat Hij gekomen is om zalig te maken wat verloren was, heeft Hij om Gods wil de smaad willen verdragen dat Hij een bespottling voor de mensen en een verachting voor het volk werd. De enige, eeuwige Getuige der waarheid werd gesmaad. Hij kreeg een scheldnaam toebe-

deeld, werd verworpen en is aan een hout gehangen. Zo handelt de natuurlijke mens in zijn onwetendheid. Wij mensen houden immers van huis uit dátgene voor heil, wat ons verderf is. Datgene voor alléén waar, wat het vleeselijke verstand uitdenkt. Wij houden de duivel voor God, en God voor een duivel. Maar de barmhartige Heiland Die onze innerlijke vijandschap tegen God kent, en weet dat Hij gehoond en verworpen wordt, laat zich daardoor niet van de wijs brengen. Hij laat Zich niet hinderen in Zijn gehoorzaamheid jegens de Vader, en in Zijn liefde tot hetgeen verloren is. Hij verdroeg deze hoon en spot om ons over te brengen naar eeuwige eer. Hij werd een vloek voor ons, om ons te zegenen. Hij werd zonde voor ons, opdat wij zouden worden gerechtigheid in Hem. Onze slechtheid, die wij voor gerechtigheid hielden, is op deze wijze aan het licht gekomen. Gods gerechtigheid, waarin goddelozen door het geloof rechtvaardig gesproken werden, is op het hoogst verheerlijkt. Zo heeft de eeuwige Wijsheid en eeuwige Liefde de zege behaald. Wanneer Hij verlost is uit het graf en Zich gezet heeft aan de rechterhand der Majesteit in

de hemelen, laat Hij Zich bij de gevangenen in hun zonden aankondigen als hun Bevrijder, niet met verheven namen, maar met de naam 'Jezus van Nazareth'. Dat Hij Zich op deze wijze aankondigt, brengt verbrijzeling teweeg en vervult het verschrikte geweten met de moed Hem binnen te laten.

'Jezus van Nazareth', zo laat Hij Zich aandienen bij ons die stof zijn. Hij Die de Koning der koningen en de Heere der heren is, de sterke God en zegevierende Held. En wij, liggend in onze smaad en schande, schamen ons niet voor Hem en erkennen waarvoor Hij deze scheldnaam gedragen heeft. Opdat wij Hem de eer geven en zo van eeuwige smaad worden bevrijd. Hij laat Zich bij ons aandienen als onze toekomstige Rechter. Zo lezen wij het in de woorden van onze tekst, en ook in Mattheüs 25: 'Wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijn heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op de troon van Zijn heerlijkheid. En voor Hem zullen al de volken vergaderd worden, en Hij zal ze van elkaar scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt. En Hij zal de schapen

tot Zijn rechterhand zetten, maar de bokken tot Zijn linkerhand' (vers 31-33).

Let toch goed op die woorden: 'De Zoon des mensen - Zijn heerlijkheid - de troon!' Maak het voor uzelf tot een brandende vraag: Waar zal Hij mij zetten? Zal ik dan één van Zijn schapen zijn? Laten wij Hem de eer geven en ons voor Hem en Zijn woorden niet schamen, opdat Hij Zich voor ons niet schame, wanneer Hij komt!

Wat voor levenden het zullen zijn, die Koning Jezus zal oordelen, vernemen wij van Zijn heilige apostel Paulus. Hij schrijft aan de gemeenten van Korinthe en Thessalonica: Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen (namelijk die bij Zijn komst in leven zijn) veranderd worden, en dat plotseling, in een ogenblik, met de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken. De Heere Zelf zal met een geroep, met de stem van de aartsengel en met de bazuin van God neerdalen van de hemel, en de doden die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan; daarna wij die levend overgebleven zijn (1 Korinthe 15 en 1 Thessalonicenzen 4).

Over de doden die de Heere zal oordelen, wan-

neer Hij komt, zegt Hij Zelf: De ure komt dat allen die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen; en zij zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben tot de opstanding ten leven, maar wie het kwade gedaan hebben, tot de opstanding ten oordeel (Johannes 5).

Zo zal dus de Heere Jezus Christus Die onze smaad en zonde droeg, komen om te oordelen de levenden en de doden. Zo moeten wij allen openbaar worden voor Zijn rechterstoel, opdat eenieder zal ontvangen naardat hij in zijn lichaam gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad. Daarom is het voor ons nodig te weten, wat tot onze vrede dient.

2. Tot dit oordeel is Jezus van Nazareth door God aangesteld.

Hij is door God aangesteld, zegt de apostel Petrus. Maar wij horen het ook de apostel Paulus zeggen op de Areopagus te Athene: God verkondigt nu alle mensen alom dat zij zich bekeren; daarom dat Hij een dag gesteld heeft waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een Man Die Hij daartoe verordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan

allen, daar Hij Hem uit de doden heeft opgewekt (Handelingen 17).

Waarom heeft God Jezus van Nazareth daartoe aangesteld? Dat zegt onze Heere Jezus Zelf. God heeft Hem, dat is de Zoon, macht gegeven ook gericht te houden omdat Hij des Mensen Zoon is (Johannes 5:27). Wonderbare genade van God! Wonderbaar Evangelie van onze Heere Jezus Christus!

Hij, de eeuwige Zoon van de eeuwige Vader, wil de zoon van Adam zijn. Wat is immers 'des mensen Zoon' anders dan 'Adams zoon'? Hij de Zoon van God, de Heere uit de hemel, wil het vlees en bloed van Adam deelachtig zijn. Hij Die van zonde in het geheel niet geweten heeft, wordt zonde voor ons. Hij komt in de natuur, waarin de ongehoorzaamheid was begaan, om daarin te verzoenen en te dragen de straf der zonde door Zijn bitter lijden en sterven (artikel 20 NGB). Hij stelt Zich in de plaats van Adam en verklaart Zich plechtig tot Adams erfgenaam tegenover aarde, hemel en hel. En schept God daarin een welbehagen? O eeuwige liefde van God, o wonderbare genade van Jezus! Wie van ons zou in het openbaar de zoon

willen heten van een man, die zich schuldig heeft gemaakt aan oproer en majesteitsschennis? Waar is de zoon, die zich onschuldig een schanddaad van zijn vader zou willen laten toerekenen en daarvoor boeten, al kon hij daarvoor ook zijn vader van elke verdenking of aanklacht bevrijden? Welke zoon zou het op zich willen nemen arm te worden om een enorme schuld van zijn vader te betalen en alles te vergoeden wat die vader moedwillig heeft verkwest en verspild?

En nu, wonder van genade: God heeft Zijn Zoon overgegeven voor onze zonden. De heilige Heiland Die ons niet nodig heeft en in Zijn heerlijkheid had kunnen blijven, de eeuwige Zoon van God toont hoe het de Vader behaagt, als God Zich ons leven aan te trekken. Hij wil Adams Zoon zijn en Zich voor ons niet schamen. Wat wij van Adam erven, dat neemt Hij op Zich alsof Hij de oudste broeder en enige schuldenaar was. Het wil wat zeggen om Adams zoon en dus Adams erfgenaam te zijn! Allen ondervinden wij immers wat de nalatenschap van Adam is. Allereerst de toestand

waarin wij ontvangen en geboren worden, waardoor wij allen van nature kinderen des toorns zijn. Ik bedoel de erfzonde waardoor onze gehele natuur verdorven is, zelfs de kleine kinderen in de moederschoot zijn ermee behept. Deze zonde die als een giftige wortel allerlei zonden in de mens voortbrengt, en zó afschuwelijk is voor God, dat zij genoeg is om heel het menselijke geslacht te verdoemen. O, welk een erfenis is dit, dat zij zelfs door de doop in de dood van Christus niet volkomen uitgeroeid wordt, aangezien de zonde daaruit als voortdurend opborrelend water tevoorschijn komt, als uit een onzalige bron (vergelijk artikel 15 NGB).

Welk een veelheid bovendien van lijden, ziekte en smart, van ellende door uit- en inwendige nood veroorzaakt! Is dit leven niet een onafgebroken sterven? Hoe verwoest de ene na de andere zichzelf en anderen door zijn hartstochten! En dan ten slotte de dood zelf, en daarachter de eeuwige verdoemenis wanneer de mens zich niet bekeert!

Toch wil de heilige Heiland de zoon en erfgenaam van Adam zijn. Hij stort Zich vrijwil-

lig in Adams dood en verderf. Hij draagt zijn zonden, betaalt zijn onmetelijke schuld en boet zijn straf. Hij neemt de vervloeking van hem en diens kinderen af en laadt die op Zich, opdat Hij ons met Zijn zegening zou vervullen en wij in Hem vrede zouden hebben bij God. Wat Adam in de grond heeft bedorven door het ingeven van de duivel en door moedwillige ongehoorzaamheid, wat alle kinderen van Adam bederven, herstelt deze tweede Adam als Adams zoon in de zwakheid van ons vlees door de eeuwige Geest, zonder dat er iets aan ontbreekt. Zo maakt Hij Adam en de kinderen van Adam vrij van de komende toorn en brengt Hij een eeuwig geldende gerechtigheid teweeg en het recht op een eeuwig leven voor ieder die gelooft.

In deze liefde tot het verlorene en deze zelfovergave van Christus heeft God de Vader zulk een welbehagen gehad, dat Hij al het oordeel aan de Zoon heeft overgegeven. Op deze wijze heeft God het gebed van de gemeente uit Psalm 72 verhoord, ook met het oog op het laatste oordeel: 'O God! Geef de Koning Uw

rechten, en Uw gerechtigheid aan de Zoon des Konings’.

Welk een wonderbare tegemoetkoming van God tot ons arme mensen! Welke koning zou een welbehagen hebben in de eis en het verzoek van zijn onderdanen, aan zijn zoon het koninkrijk en het oordeel over te geven, vooral wanneer de onderdanen boze gedachten over hem koesteren? Welk een genade bewijst de alleen goede God aan ons zondaars die zover van Hem zijn afgedwaald. Wat een voorkomendheid en wat een toegeeflijkheid! Hij wil ons Zelf niet oordelen. Hij kent ons. Wij koesteren boze gedachten over Hem, want wij zijn zondaars, en Hij is heilig. Laten wij het niet ontkennen. Wij zijn zo bang voor God. Het gaat ons allen als Adam. Ofschoon de Heere God de Eerste was om hem in liefde aan te nemen, toch vluchtte hij voor Hem. Wij maken ons schorten om onze schande te bedekken, verschuilen ons achter de bomen als wij Zijn stem horen. Wij willen niet weten, dat wij Zijn gebod hebben overtreden, dat de schuld bij ons ligt. Wat te beginnen met zulke mensen, die uit vrees voor straf en openbaarmaking van deze schande

zich handhaven tot op hun laatste ademtocht? Moeten wij vergaan in Zijn rechtvaardige, koninklijke gramschap en toorne-gloed? Dan staat God in Zijn recht. Maar nee, dat wil Zijn liefde niet. Hij geeft ons over aan een andere Rechter, in Wie Hij ons door Zijn Geest bovendien vertrouwen inboezemt.

Laten we het niet ontkennen, voor een verschrikt geweten is alleen de gedachte aan God als een hellegloed. Dat doet het aanklagende geweten, dat doen de zonden. Als Gods hand dag en nacht zwaar op een mens drukt, hoe kan hij dan gedachten des vredes over God koesteren? Hij moet vergaan onder Gods toorn en kan aan niets anders denken dan aan toorn en straf. Is dat een dwaasheid, een waandenkbeeld? O nee, Wie in de Zoon niet gelooft . . . de toorn van God blijft op hem. Waarom nemen anders zovelen hun toevlucht tot ongeloof en bijgeloof, dan alleen om zich tegenover Gods toorn en straf te handhaven. Omdat zij bang zijn voor de krachten van een hogere wereld. Wie kent de sterkte van Uw toorn, en Uw verbolgenheid? Als u, o mens, zich echter voor Gods aangezicht ongelukkig en verloren gevoelt, als

Zijn gramschap u neerdrukt, dan is er toch geen reden Zijn goedertierenheid verdacht te maken. U hebt zwaar gezondigd. Maar wat heeft God u gedaan, dat u boze gedachten over Hem koestert en bang voor Hem bent? Laat Hij niet Zijn zoon over u opgaan? Laat Hij het niet over u regenen? Leven en weldadigheid heeft Hij u doen toekomen en Zijn zorg bewaart uw adem. Hoewel Hij het opmerkt als wij zondigen en onze misdaad niet ongestraft laat, toch moeten wij niet twifelen aan Gods goedertierenheid. Deze werpt ons midden in de toorn de edelsteen van Zijn barmhartigheid in de schoot, waarin Hij met Zijn vinger heeft gegraveerd: ‘Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe’ (Johannes 3:16).

Maar wat wij ook van Gods goedertierenheid vernemen en ondervinden, het geeft geen rust. Wij treden Zijn goedertierenheid met voeten. Wet, zonde, toorn en het aanklagende geweten richten hier een scheidsmuur op. Wij menen, dat God ons slechts kent volgens de maatstaf van Zijn wet. Dat Hij ons goed en volmaakt

heeft geschapen in Adam, maar dat wij nu zwak, ja geheel en al verdorven zijn. Wij menen dat al onze ellende Hem niet ter harte gaat. Dat zou zij ook zeker niet doen, wanneer Zijn barmhartigheid niet zo geweldig groot was. Naar deze barmhartigheid neemt Hij ons aan zoals Hij ons kent. Hij vergeeft ons onze boze gedachten over Hem. Hij geeft *Hem* tot rechter op Wie wij al ons vertrouwen kunnen stellen, omdat Hij ons vlees en bloed deelachtig werd. Hij wil hén verlossen die door vrees voor de dood hun gehele leven dienstknechten zouden moeten zijn.

Gisteren, heden en morgen ligt u in het verborgene voor Gods aangezicht in het stof. In angst en vreze hebt u berouw over uw zonde. Maar daar valt uw aandacht op het Schriftwoord: ‘Zo zal Hij hem genadig zijn, en zeggen: Verlos hem, dat hij in het verderf niet neerdale, Ik heb verzoening gevonden’ (Job 33:24). ‘Waarlijk’, zo zegt u met de gemeente, ‘Hij heeft onze krankheden op Zich genomen’ (Jesaja 53:4). En u leest verder: ‘Waarom Hij in alles de broeders moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartige en een getrouwe Hogepriester zou zijn, in

de dingen die bij God te doen waren, om de zonden van het volk te verzoenen' (Hebreeën 2:17). En verder: 'Want wij hebben geen hogepriester die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, zoals wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde' (Hebreeën 4:15).

Zo vindt u, terwijl u neerligt voor Gods rechterstoel, uw Goël en Bloedwreker, uw Middelaar en Borg. U vindt Hém Die uw vlees en bloed in Zijn lichaam draagt. Die verzocht is in alle dingen zoals wij, maar zonder zonden. Die staande is gebleven in gerechtigheid. Als God u gaf Hem eenmaal zó te vinden, dan zoekt u en vindt u Hem voortdurend in alle nood van uw ziel. Dan zult u met Hem zo ten volle bekend worden, dat u een zondaar bent en Hij Jezus is. U zult met Hem zo vertrouwd worden, dat u heel dit ellendige leven getroost met Hem doorbrengt. En eindelijk zult u Deze, ja juist Deze, tot uw Rechter hebben, omdat Hij u kent, voor u in de plaats treedt, uw Borg is en Zich voor u aansprakelijk stelt.

Dát is de troost van de gemeente met het oog op die dag. Dat is het dierbare Evangelie: God

is zo genadig in Zijn neerbuigende goedheid, dat Hij het ons niet kwalijk neemt, wanneer wij Hem beschouwen als een grimmige, verscheurende leeuw. Maar Hij zegt: Ik zal u niet oordelen. Jezus zal uw rechter zijn.

Hierover moet het hart zich verblijden en het verschrikte geweten moed vatten. Anders zou het onder de last van Gods toorn moeten wegzinken. Neem Christus van mij weg, en de hemel wordt voor mij tot een hel en God tot duisternis. Neem Christus van mij weg, en het ware beter nooit geboren te zijn. Maar God geeft Zijn Christus, opdat de gemeente blijmoedig zal belijden: 'Wie zal veroordelen? Christus is hier.' Opdat zij zal blijven bij de belijdenis: '... dat ik met opgericht hoofd juist Hem, Die Zich tevoren om mijnentwil voor Gods gericht gesteld en al de vloek van mij weggenomen heeft, tot een Rechter uit de hemel verwachtte, Die al Zijn en mijn vijanden in de eeuwige verdoemenis zal werpen, maar mij met alle uitverkorenen tot Zich in de hemelse blijdschap en heerlijkheid nemen'. Dat troost mij de 'wederkomst van Christus om te oordelen de levenden en de doden' (Heidelbergse Catechismus, vraag en

antwoord 52).

Zo vergeeft God ons onze boze gedachten en verbergt Hij Zijn genegenheid ten aanzien van ons achter de Rechter, van Wie het getuigenis wordt afgelegd: ‘Het Woord is vleesgeworden en heeft onder ons gewoond’ (Johannes 1:14). En opdat de versaagde harten vertroost worden en niet vrezen, delen wij u dit mee overeenkomstig het goddelijke bevel. Want:

3. *God heeft Zijn dienstknechten geboden, dit aan het volk te prediken en te getuigen.*

‘Hij heeft ons geboden’, zegt Petrus in de woorden van onze tekst. Het gaat hier niet om een gebod van mensen, maar om een gebod van God. ‘Wee mij, wanneer ik niet het Evangelie predik’, roept een apostel uit. Neem dit ter harte, waarde theologen, die u aangordt om gehele gemeenten, steden en landen mee te delen wat onsterfelijke zielen nodig hebben, en die daarvan aan de opperste Herder op Zijn dag rekenschap moet geven. Mensen zijn geen geesten, die geen vlees en bloed hebben. De natuur wreekt zich op iedere levensbeschouwing, uitgedacht om zichzelf en eigen wil te

handhaven. Om naar eigen begeerte te handelen en in zonde en zelfbedrog voort te gaan. Er is een wet in tien woorden, geschreven met de vinger van God in ons aller hart. Wij mensen overtreden deze wet, deze waarheid. Alle menselijke theorieën hoe men tot deugd komt, heffen de vloek van de Wet niet op. Wat God in de hemel gebiedt om aan het volk te prediken, dat doet Hij alleen.

God wil dat er *gepredikt* wordt in Zijn Naam. Op plechtige wijze en in het openbaar. Zo prediken wij dan, nadat wij geloofd hebben, in de Naam van de Allerhoogste en laten ons de mond niet stoppen. Zo *getuigen* wij met alle blijmoedigheid en als mensen die zeker zijn van de zaak. Met die beslistheid en met dat vertrouwen, dat de Heilige Geest geeft aan hen die God daarom bidden. In overeenstemming met de bekwaamheid die God verleent, maken wij ons aangenaam voor ieders geweten. We werpen de overleggingen neer en alle hoogte die zich verheft tegen de kennis van God, en leiden alle gedachten gevangen tot de gehoorzaamheid van Christus. God gebiedt, dat er allereerst gepredikt wordt aan dat volk dat in de waan

verkeert, dat het God tot zijn deel heeft, maar Hém niet eert en de eer aanneemt van mensen. Dat zijn heil geheel of gedeeltelijk bij zichzelf of bij anderen zoekt. Het doel van die prediking is, dat zij hun koninkrijk en hun verkeerde uitleg van goddelijke uitspraken loslaten en zich bekeren tot hun Koning en Heiland, de Verhoogde aan Gods rechterhand. Daarom moet de hemelse roeping uitgaan tot alle volkeren: ‘Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, al gij einder der aarde!’ (Jesaja 45:22).

‘Wat moet ik prediken?’ vraagt menigeen.

Wat op het ogenblik onder de mensen opgang maakt? Wat gevierde personen ondernemen of wat de geest van deze tijd verlangt? Maar wie wil schilderingen maken in het zand? Straks komt de vloed opzetten, en dan wordt alles uitgewist. Datgene moet gepredikt worden wat vrucht voortbrengt. Zoals God in de hemel het plant, zó brengt het vrucht voort. Dit moet gepredikt worden: ‘Alle vlees is als gras, en alle heerlijkheid des mensen is als een bloem van het gras. Het gras is verdord, en zijn bloem is afgevallen. Maar het Woord des Heeren blijft in eeuwigheid’ (1 Petrus 1:24). Wat God gebiedt,

moet gepredikt worden: ‘God dan, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, verkondigt nu alle mensen alom, dat zij zich bekeren. Daarom dat Hij een dag gesteld heeft waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen, door een Man Die Hij daartoe verordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan allen, daar Hij Hem uit de doden opgewekt heeft’ (Handelingen 17:30-31).

Dit gebod is een gebod van goddelijke genade en toegenegenheid, zoals ook de apostel Paulus aan Titus schrijft: ‘Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen. En onderwijst ons dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld; verwachtend de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker Jezus Christus, Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid’ (Titus 2:11-14). Dit moet dus met alle ernst gepredikt en getuigd worden, opdat allen de Zoon eren zoals zij de Vader eren. Wie de Zoon niet eert, eert de Vader niet Die Hem gezonden heeft.

De Heere God gebiedt dan ook deze prediking, om aan verlorenen de heerlijkheid van Zijn genade te openbaren. In overeenstemming daarmee heeft Hij, nadat Hij Zijn eniggeboren Zoon had overgegeven voor onze zonden, Hem ook opgewekt tot onze gerechtigheid. Ook heeft Hij ons Héme tot Rechter gegeven, in Wie wij hebben alle gerechtigheid en sterkte. Deze prediking geeft ons, arme mensen, moed om ons van de afgoden te bekeren tot de Heere en om de levende en waarachtige God te dienen. Hij leert ons om Zijn Zoon uit de hemel te verwachten, Jezus, Die Hij opgewekt heeft uit de doden en Die ons heeft verlost van de komende toorn. Dat helpt het met schuld beladen en verschrikte geweten. Dat verschaft hun ruimte om de prediking en het getuigenis te ontvangen, overeenkomstig Gods gebod en Zijn wil. Dan vernemen zij wat het wil zeggen om zich tot God te bekeren. In weerwil van alle afgoden en valse godsdienst laten zij alle dode werken los, die het geweten niet tot zwijgen brengen tegen de komende toorn. Want er is geen hulp in te vinden. En zoals wij zijn, geven we ons over aan de Heere Christus tot rechtvaardiging,

heiliging en verlossing. Door de prediking overeenkomstig Gods wil ontvangen wij als uit Gods mond de verzekering dat wij in Hem vergeving van zonden en eeuwig leven hebben, nadat Hij Christus opgewekt heeft uit de doden. Als gevolg van de voldoening van Christus wil God onze zonden nimmermeer gedenken, ook onze zondige aard niet waarmee wij ons leven lang te strijden hebben. Nadat wij Zijn gerechtigheid als een geschenk van vrije genade tot onze bedekking hebben ontvangen, geeft Hij ons Zijn Zoon tot een Rechter, opdat wij niet meer in het oordeel zullen komen wanneer Hij komt. In het oordeel zullen wij openlijk het getuigenis verkrijgen, dat wij de gezegenden van Zijn Vader zijn. Onze werken, voor zover we die in geloof mochten verrichten, zullen vol bevonden worden voor God. Zo zien wij aan dit gebod hoe betrouwbaar Gods eedzweering is, dat Hij de dood van de goddeloze niet wil! Al wat tot onze zaligheid dient, komt van Godswege, door Jezus Christus! Dat gevoelen wij aan de Gever.

Uit deze prediking maken wij een gevolgtrekking.

4. *Er is vergeving van zonden bij God.*

Hoe gaat het als er op de prediking overeenkomstig Gods gebod geen acht geslagen wordt? Als de hoeksteen die God verkoren heeft, niet gelegd wordt, zinkt het gebouw des te dieper weg, hoe men het verval ook probeert tegen te gaan. Wat moeten we beginnen, als de komst van Jezus Christus met al Zijn heilige engelen om gericht te houden, bij de mensen bijna uit de gedachten verdwenen is? Als dit, om zo te zeggen, een sprookje geworden is. Wat helpt de troost dat God het zo nauw niet neemt, omdat Hij barmhartig is? Laat men maar beweren dat God de zonden door de vingers ziet, de bestrafing van binnen is toch zo aanwezig, dat ieder voor zichzelf een houvast zoekt tegen het uur van de dood en tegen de onzekerheid hoe het aan gene zijde van het graf met hem zal zijn. Maar in ieder verkeerd houvast is een waan van gerechtigheid en van godsdienst, maar hem ontbreekt de kracht om wat goed en waarachtig is ten uitvoer te brengen.

God haat de zonde, omdat Hij heilig is. Hij zal en moet die straffen, omdat Hij rechtvaardig is. Evenmin als een wereldlijke overheid de

misdad ongestraft kan laten, kan de rechtvaardige Rechter en Koning van hemel en aarde dit. Integendeel, Hij handhaaft Zijn eeuwige wet en hemelse orde. Wel is God traag om te straffen, maar Zijn toorn dringt zeker binnen als een verderfelijk vloed. Dit wordt niet gemakkelijk geloofd, maar juist wie het voor bijgeloof houdt, zit helemaal in het bijgeloof gevangen. Maar waar het in het hart is ingeslagen: Eeuwigheid, o verpletterend woord, eeuwig is zo lang; maar waar het geweten ontwaakt is, waar de wet om haar recht aanhoudt, dáár wordt Gods toorn in het binnenste gevoeld. Dáár wordt erkend: ik heb de eeuwige dood verdiend. Dáár komt de vraag op naar de mogelijkheid van de vergeving der zonden bij God. Dáár is het de mens bang te moede voor Gods oordeel, voor Gods majesteit en verhevenheid. Dáár moet het hart een betrouwbaar antwoord voor zichzelf hebben. Dáár is behoefte ontstaan naar hereniging met God, het hoogste Goed! Kan God mij mijn zonden vergeven en tóch rechtvaardig blijven? Dat is de levensvraag van het bedroefde geweten. Midden in verlorenheid en zonde, als het ge-

weten knaagt en de wet vervloekt, te midden van pogingen om voor Gods aangezicht heilig te wandelen, weet men slechts hiervan: God zal en moet mij straffen. De zonde is een last geworden en men zou van haar ontslagen willen zijn, maar men zinkt er steeds dieper in weg. Het geweten is verschrikt en de mens geschokt. Alles komt op in de gedachten van het vlees en in het verstand, behalve vergeving van zonden, zoals die bij God bestaat: dat God vergeeft en op welke wijze Hij vergeeft. Het verstand, beter gezegd het onverstand, neemt vergeving van zonden slechts voorwaardelijk aan. Het wil die zelf verdienen, en de Roomse leer die in alle harten schuilt, komt het verstand te hulp. Eerst moet men iets hebben gedaan om God te bewijzen hoezeer de zonde ons tot smart is. Eerst zelfkastijding, zelfverbetering. Men zoekt het overal. Dan is het beter geworden, welaan, nu mag men ook hopen op vergeving. Men heeft zijn best gedaan om veel voor God te doen, zich gekweld om heel wat na te laten; nu zal God ook iets laten vallen! Men heeft de daden opgemerkt die het zedelijke gevoel kwetsen. Maar u hebt de zonde niet opgezocht waar zij

ontspringt, namelijk in het sluwe hart, het binnenste ik. Dat bereikt u niet met uw boetedoening. En de zonde van het verstand telt u in het geheel niet, namelijk dat u zich verzet tegen de wijze waarop God de zonde vergeeft.

Mag men dan om vergeving van zonden bidden zonder een oprechte gezindheid om ze na te laten? Volstrekt niet! Laat zo iemand niet menen, dat hij iets ontvangt. De moeder vergeeft het kind niet, dat zich eigzinnig toont. Het kind is verloren, als de liefderijke wijsheid van de moeder de eigzinnigheid van het kind niet ombuigt. Vergeeft de moeder die de aard van het kind kent, ook het kind, omdat het zegt 'ik zal het niet weer doen', terwijl het morgen of overmorgen dezelfde streek toch weer uithaalt? Of vergeeft zij, omdat zij moeder is?

Wat te beginnen, als het met de verbetering afgelopen is; als men zó totaal verdorven is dat men niet meer kan verbeteren? Als men alle vroegere bekering terecht in twijfel moet trekken? Als onverwachts het stervensuur aanbreekt? Het is gemakkelijk aan te nemen dat God de zonde vergeeft als men meent iets geworden te zijn. Maar hoe staat het, als men

met alle goede gezindheid aan het eind gekomen is? Laten wij alle hoogmoed afleggen die door het werken is veroorzaakt! Zonde vergeven is vrijspreken van schuld en straf. Als God vergeeft, dan spreekt Hij ons uit vrije gunst en ontferming vrij van schuld en straf. Goddelozen, die op dit ogenblik vol zonde zijn en de eeuwige dood hebben verdiend. Hier is niet een lief kind dat eerst het beter is gaan doen, maar een goddeloos kind dat niets heeft om zelf weer iets goed te maken. Dát is vergeving van zonden, zoals die bij God bestaat. Bij de heilige en rechtvaardige God is er een vrijspreken van schuld en straf. Hierin bestaat onze rechtvaardiging voor God. Goddelozen spreekt God rechtvaardig (Romeinen 4:5). Zondaars verklaart Hij rein.

Bij God is vergeving van alle zonden, al zijn ze nog zo zwaar of groot of machtig (Psalm 103:3). Er is geen overtreding van Zijn heilige wet die Hij niet vergeeft. Waar de zonde machtig geworden is, daar is Zijn genade nog veel machtiger (Romeinen 5:20). God vergeeft niet slechts zonde uit nalatigheid, zonden die ons ontglipten, zonden die ons verborgen bleven

(hoe machtig veel is haar getal!); niet slechts zonden als misstappen, maar grove, afschuwelijke zonden, zo heel dikwijls herhaald, en ondanks alle eden, beloften en heiligste voornemens nog eens herhaald, begaan tegen liefde, plicht en geweten. Daarbij wacht Hij niet op de mens totdat deze tot zichzelf inkeert en oprecht verbrijzeld wordt, nee, Hij is altijd de Eerste. Hij komt met Zijn Woord en laat genade weerklinken. De bazuin van Zijn Evangelie verkondigt vergiffenis aan hem die sterven moest. Zo is God en zo is Zijn vergeving, een vrijwillige daad van eeuwige ontferming. En hoe vaak denkt u dat Hij vergeeft, Die ons geleerd heeft onze broeder die tegen ons zondigt, niet zevenmaal maar zeventigmaal zevenmaal te vergeven? (Mattheüs 18:22). God is onvermoeid in het vergeven van zonden. Word honderd jaar oud in Zijn dienst, u blijft dezelfde dwaas en God blijft dezelfde ontfermende God Die gezegd heeft: 'Ik heb geweten dat gij gans trouweloos handelen zoudt, en dat ge van de buik af een overtreder genaamd zijt' (Jesaja 48:8). En als God zonden vergeeft, dan vergeeft Hij zo dat Hij aan al onze zonden ook in het geheel

niet meer denkt (Jeremia 31:34). Door Zijn vrijspraak neemt Hij de zonde weg met al haar gevolgen, een belast geweten en een bedroefd hart, zodat er waarlijk vrede bij God in het binnenste woont. Dááaraan kennen wij God, de levende God, zoals Hij Zich neerbuigt tot stof en as, wat vloek- en verdoemenswaardig is.

Dit predik ik, opdat deze en gene van u bij het besef van zijn zonde niet in zijn hart zal zeggen: ‘Mijn misdaad is groter, dan dat zij vergeven worde’ (Genesis 4:13). Dat is immers een list van de duivel, om ons de Heere God in de hemel zwart af te schilderen, opdat wij nog dieper wegzinken en tot wanhoop of valse gerustheid vervallen. Als de zonde u daarom kwelt en bedroeft, doe dan als de verloren zoon: u zult geen stap hebben gedaan of de Vader heeft u reeds van verre gezien en loopt u duizend stappen tegemoet. Zelfreiniging maakt hier des te onreiner. Het water dat ons voor de reine hemel reinigt, ligt enkel en alleen in de macht van de Heere God. Hij reinigt om niet. Als Hij de zonde vergeeft, overweldigt Hij met Zijn liefde de mens die een prooi is van de dood. Dat doet Hij zodanig dat de mens verbrijzeld en dankbaar

gemaakt wordt, zodat hij de reiniging van zijn zonde niet vergeet (2 Petrus 1:9) en zijn leven lang voor de zonde terugschrikt.

Maar als God rechtvaardig is wanneer Hij de zonde straft, hoe is en blijft Hij dan rechtvaardig wanneer Hij de zonde vergeeft. Antwoord: de Schrift heeft het alles besloten onder de zonde, opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus gegeven zou worden aan de gelovigen (Galaten 3:22). Zo komen wij tot de kern van de prediking van de apostel.

5. De vergeving van zonden wordt ontvangen dor de Naam van Jezus.

‘Door Zijn Naam’, zegt de apostel Petrus. Met het woordje ‘door’ geeft de apostel te verstaan dat de vergeving van zonden door Jezus is teweeggebracht. Met ‘Naam’ geeft hij de persoon van Jezus aan. Niet alleen met al wat Hij gedaan en geleden heeft, maar ook met al wat onze verhoogde Heere door Zijn lijden heeft verworven. Ook wat Hij nu ten behoeve van alle volkeren voor Gods aangezicht is en vermag. Dit getuigt de apostel Petrus ook op een andere plaats: ‘De zaligheid is in geen ander;

want er is ook onder de hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welke wij moeten zalig worden' (Handelingen 4:12). 'En gij zult Zijn Naam noemen JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden' was de boodschap van de engel uit de hemel (Mattheüs 1:21). Op de vraag 'Waarom wordt de Zoon van God *Jezus*, dat is Zaligmaker, genoemd?' moet dus telkens het antwoord voor de gemeente voldoende zijn: Daarom, 'omdat Hij ons zalig maakt van al onze zonden; daarbenevens, dat bij niemand anders enige zaligheid te zoeken of te vinden is' (Heidelbergsche Catechismus vraag en antwoord 29). Hier ligt de grond waarom God rechtvaardig is en blijft, wanneer Hij zonden vergeeft. Het is door de Naam Jezus, dat wij volkomen kwijtschelding en vrijspraak van alle zonden voor eens en altijd ontvangen. En dat telkens opnieuw, als wij met onze schuld en zonde voor Hem verschijnen. Aan Gods gerechtigheid moet worden voldaan, dat gevoelt het verschrikte geweten wel. Maar welke voldoening die voor Gods aangezicht kan gelden, kan hij aanbrenge, wiens naam van de geboorte

af 'zondaar' is? Hier moet een onschuldige en rechtvaardige naam ingeroepen en voor Gods aangezicht genoemd worden, waardoor wij vrijspraak verkrijgen. Laten wij de wet der vergelding niet opheffen! Daaraan voldeed onze Heiland. De Zoon van God heeft de noodzakelijke voldoening door verzoening aangebracht. Het gezonde verstand blijft zonder een dergelijke voldoening onbevredigd, het verschrikte geweten nog veel meer. De miskenning van deze waarheid gaat in tegen het normale begrip van al wat rechtvaardig en eerlijk is en geeft geen rust. De ware wetenschap en goedheid vinden hun grond in deze waarheid en hebben een weldadige uitwerking. Het veronachtzamen van deze waarheid heft wet en orde, kerk en staat op, en maakt de samenleving der volkeren bandeloos en normloos. Deze leer van de voldoening door verzoening vernietigt de roem, de grootspraak en de prestaties van ijdele mensen en prijst Hem, zonder Wiens gunst en zegen wij allen niets zijn. Zij maakt de boom goed, en dan is ook zijn vrucht goed. God, de eeuwige God, kan Zijn eeuwige wet die wij hebben omvergeworpen, door een en-

kele goede daad van ons mensen niet laten oprichten. Een daaropvolgende boze daad zou meteen die goede daad weer tenietdoen. Onze neiging blijft uitgaan naar wat ons is verboden. Wij begeren wat ons onthouden is. Geen eindelijk schepsel brengt de beledigde eeuwige Majesteit een voldoening, die eeuwig geldend is. Met zijn eigen dood kan de mens zich door de vloek ter dood laten brengen, maar de vloek van Gods wet, de eeuwige toorn, neemt hij daardoor nooit weg. Hij die elke dag, elk uur, zondigt met gedachten, woorden en daden, kan begane zonden niet op zo'n manier goed maken dat de met zonden bevlekte daden van het ogenblik in de weegschaal daartegen zouden opwegen. Ook niet door zichzelf of door anderen opgelegde boetedoeningen, die op zichzelf beschouwd immers een vergrijp tegen de weldaad van Christus zijn. Ook al breekt de mens, zoals hij verschuldigd is, zijn zonden af door gerechtigheid, toch is dit alleen maar een bewijs van oprechte bekering en geen betaling van eeuwige schuld. 'Niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn losprijs niet kunnen geven' (Psalm

49:8). Alleen door de Naam van Jezus, Die voor de heilige God voldoende is, worden wij geholpen. Alleen op Zijn offer, dat voor God ten volle geldig is, alleen op Zijn verzoenende dood aan het hout des kruises berust onze gerechtigheid voor God, onze zaligheid en de vergeving van zonden.

Wat is zonde? Is dat alleen maar wat ook de heidense rechters veroordelen, zoals wellust, gierigheid, opvliëgendheid, pronkzucht, brasserij, heerszucht? Mijn geliefden, als wij aan de eerste tafel van de wet denken, dan zullen wij zeker herinnerd worden aan onze grote dood, dat wij onszelf geheel en al onbekwaam hebben gemaakt om uit onszelf aan God voldoening te brengen. De gehele wet wil volkomen liefde tot God en tot de naaste. De eerste tafel wil dat wij God alleen eren, Hem alleen geloven en vertrouwen tegen al het zichtbare in, Zijn Naam alleen heiligen, Hem alleen gehoorzamen. Dit komt Hem toe, Die ons heeft geschapen en in leven houdt, ons van alles voorziet. Waar merken we nu Gods eer, de heiliging van Zijn Naam alleen, volkomen geloof en gehoorzaamheid aan Hem? Zou God rechtvaardig blijven

als Hij ons deze zonde vergaf zonder voldoening?

Slechts Eén, onze Heere Jezus Christus, heeft de door de wet geëiste voldoening in onze plaats aan God gebracht. Hij bracht God Zijn eer terug door volkomen geloof; zo is Hij de Leidsman en Voleinders des geloofs (Hebreeën 12:2). Hij heiligde de Naam van God en voldeed het werk dat God Hem te doen had gegeven. Zo richtte Hij de geschonden wet weer op. Hij vervulde haar in onze plaats door volkomen gehoorzaamheid en heeft in Zijn gehoorzaamheid in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden (Hebreeën 10:14). Hij kwam in het vlees in onze van God afgevalen toestand. Hij Die van zonde in het geheel niet wist, droeg als het Lam Gods de zonde der wereld, die zware last. Hij gaf Zijn leven voor onze schuld ten offer. De straf die ons de vrede aanbrengt, lag op Hem. Onze oude mens, de mens zoals hij in Adam is, werd met Hem gekruisigd, toen Hij onze zonden met Zich omhoog droeg aan het kruishout. Deze mens stierf in de heilige Heiland, toen Deze voor de zonde stierf. Christus voerde ons met Zich omhoog

tot een leven van eeuwige gerechtigheid, toen Hij de duivel, die de macht over de dood had, tenietdeed en uit de doden opstond. Sinds Hij Zich gezet heeft aan de rechterhand der Majesteit in de hemelen, zendt Hij de Geest van werkelijke vernieuwing neer.

Zó heeft de heilige, eeuwig blijvende wet Gods dáárvoor voldoening ontvangen dat wij haar krachteloos hadden gemaakt. Zó is aan Gods gerechtigheid voldaan. Onze heilige Heiland droeg Gods toorn toen Hij met luide stem riep: Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten? De vrede Gods op aarde, het welbehagen in mensen, was bevestigd, toen Hij met krachtige stem riep: Het is volbracht, en het hoofd boog en stierf! Verscheurd is het voorhangsel, de scheidsmuur tussen God en mensen. De Heere Jezus noemt Zijn God onze God, Zijn Vader onze Vader, en ons Zijn broeders. Hij heeft gezegd dat wij in Zijn Naam tot God gaan als tot onze verzoende en genadige Vader. Zo mogen wij dan komen in Zijn Naam om door deze Naam vergeving van zonden te ontvangen. Omwille van deze Naam vergeeft God alle zonden, en is en blijft Hij geëerd, omdat Hij

voldoening heeft ontvangen.

‘Door Zijn Naam’. Moet ik nóg duidelijker maken wat dat betekent? Laten wij als voorbeeld denken aan de meest verheven menselijke naam, de naam van onze geëerbiedigde en geliefde koning. Wanneer u, een arm en hulpeloos onderdaan, in zijn naam mag komen, dan hebt u de sleutel tot alles waar u zou willen binnengaan. Dan wijken en gehoorzamen door deze naam machthebbers, die u anders geen blik waardig zouden keuren.

Hier is de Naam van de Koning aller koningen, van de Heer aller heren. De Naam boven alle namen die aan ons mensen is gegeven, opdat wij door deze Naam vergeving van zonden ontvangen bij God, een veilig doorkomen door dit tranendal, vrede en eeuwig leven. Deze Naam alleen heeft waarde in de hemel, op de aarde en in de hel. Voor deze Naam wijkt de hel, siddert de wereld en opent zich voor het wenende kind de schoot van de hemelse Vader.

Welaan, hebt u niets dan zonde, heeft de angst voor de dood zich van u meester gemaakt, voelt u in uw binnenste Gods toorn en de verdoemenis, buig dan de knieën van uw hart voor God

en noem de Naam van Jezus. Zo hebt u God bij Zijn eeuwige liefde aangegrepen, en door deze Naam ontvangt u wat u niet had durven hopen, u die meende voor eeuwig van Gods aangezicht weggestoten te worden. U hebt vastgehouden aan Zijn macht en maakt vrede met God (Jesaja 27:5). Het juk is van de hals, het pak is van de rug en u haalt weer vrij adem en bent voor eeuwig gelukkig. De zonde is van u af. Het aanklagende geweten is tot zwijgen gebracht. Rust heerst in de ziel, vreugde en vrede in het hart. U bent door het bloed van het eeuwige genadeverbond weg uit de kuil waar geen water is (Zacharia 9:11), waar niemand heen kwam om u daaruit te halen. U vreest de laatste vijand niet meer. Zo wordt Sion door recht verlost en haar weerkerenden door gerechtigheid (Jesaja 1:27). Zo ontvangen wij vergeving van zonden bij God door de Naam van Jezus. Dit houd ik u met alle ernst voor. Want ik weet het wel: menigeen hoort en hoort toch niet. Menigeen hoort en wordt getroffen: maar de kerk is uit en al wat voor ogen is, vertoont zich weer en eist alle aandacht op. Toch mag het geen vergeefs woord aan uw adres zijn. Al zouden

sommigen van u er ook jarenlang niet aan denken, toch smeed ik God dat bij uw sterven de gehoorde woorden weer in u opkomen. Daarom bezweer ik u, werp de genade van God niet weg, maar grijp die aan in de Naam van Jezus. Al schreeuwt dan ook alles dat het verloren is, toch zult u door deze Naam het koord aangrijpen dat God vanuit de hemel u toewerpt, en de harptoon der engelen klinkt luid: Hij is verlost! Hij heeft in Jezus geloofd! Nu nog het een en ander over het geloof in Hem.

6. *Ieder die in Jezus gelooft, ontvangt de vergeving van zonden.*

‘Allen die in Hem geloven’, lezen we in de woorden van onze tekst. De vergeving van zonden wil geloofd zijn. Wat is geloof? Alles voor waar houden, wat God ons belooft; wat Hij gezegd heeft in Zijn Woord aangaande Zijn Zoon: ‘Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb: hoor Hem!’ (Mattheüs 17:5). Het is ook alles voor waar houden, wat de betrouwbare Heiland gezegd heeft in Zijn heilig Evangelie bij monde van Zijn apostelen

en profeten. ‘Wend u naar Mij toe, word behouden, al gij einden der aarde!’ (Jesaja 45:22). ‘Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven’ (Mattheüs 11:28). ‘Niemand kent de Vader dan de Zoon, en die het de Zoon wil openbaren’ (Mattheüs 11:27). Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven en wordt niet veroordeeld (Johannes 3). Geloof Mij, dat Ik van de Vader ben uitgegaan: Hijzelf, de Vader heeft u lief (Johannes 16:27). En daarnaast een hartelijk vertrouwen op de Heere als op onze volkomen Heiland en Zaligmaker. Op Hem, de ons van God gegeven enige Leraar, algenoegzame Hogepriester en almachtige Koning, de Borg van een beter verbond, de meest getrouwe Pleitbezorger en machtige Plaatsbekleder. Ja, dat is geloof! Het is het zich op Hem verlaten, op Zijn Woord, het op Hem leunen, zich aan Hem houden. Hem niet loslaten, de toevlucht tot Hem nemen, Zijn Naam aanroepen in de nood der ziel, in het ogenblik van de dood.

Wie dus een arme zondaar is die niets ziet dan de gapende afgrond aan zijn voeten, ook verder niets heeft waaraan hij zich kan vasthouden -

laat alles weg zijn, laat er voor het gevoel geen traan, geen zucht meer zijn - laat die totaal verdorvene toch op Jezus leunen. Op de Enige Die het verstaat met toorn, zonde en dood om te gaan. Dat zal Gode welbehaaglijk zijn. Zeg tot Hem: Ik laat u niet los. Gij zijt mijn Heere en mijn Heiland, mijn Middelaar en mijn Borg. Ik houd mij aan U in leven en in sterven. Ik waag het, o Heere Jezus, in Uw Naam. Wat er van mij terecht komt, dat komt er van mij terecht. Kom ik om, dan kom ik om. U kunt niet vallen, o mijn Heere en mijn God! Al schreeuwen alle duivelen 'Nee, nee, zo komt u om', dat is niet voor u. Klem u des te meer aan Hem vast. We dienen toch te weten wat voor een persoon Deze is. 'Eis u een teken van de HEERE, uw God; eis beneden in de diepte, of eis boven uit de hoogte' (Jesaja 7:11). Hier is Immanuël, God met ons. 'Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt' (Romeinen 8:34). Hij zegt tot de onstuimige zee: 'Tot hiertoe, hier moet de trots van uw golven gaan liggen'. Tot de vloed: 'Droog op'. Tot de dood en de hel: 'Dood, Ik zal u een

vergif, hel, ik zal u een pestilentie zijn'. En tot de Vader zegt Hij: 'Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt' (Johannes 17:24). Leunen wij op Hem, dan leunen wij op de eeuwige Middelaar Gods en der mensen, de mens Christus Jezus, de mens-in-onze-plaats, op onze grote God en Verlosser.

Lopen wij met dit geloof gevaar? Bijvoorbeeld met het oog op mogelijk misbruik? Lopen wij gevaar met de geldstukken van zuiver zilver en goud, waarop de afbeelding van de koning voorkomt? Moeten zij vervalst of in het geheel niet meer geslagen worden, omdat zovelen er misbruik van maken voor hun lage bedoelingen? De valsemunters worden ge-straft, en zij die zich aan misbruik schuldig maken, krijgen later ook straf. Maar aan de koninklijke munt hebt u niets toe te doen en ook niet daarvan af te doen. De overheid liet ze slaan ten behoeve van eerlijke hulpelozen. Zonder wettige betaalmiddelen krijgt u niets op de aarde - zonder geloof niets in de hemel. Doe daaraan niets toe en daarvan niets af.

‘Daarom is het zo ver vandaar, dat dit rechtvaardigmakende geloof de mensen zou doen verkouden in een vroom en heilig leven, dat zij daarentegen zonder ditzelve nimmermeer iets doen zullen uit liefde tot God, maar alleen uit liefde tot zichzelf en uit vrees van verdoemd te worden. Zo is het dan onmogelijk, dat dit heilig geloof ledig zij in de mens’ (Nederlandse Ge-loofsbelijdenis, artikel 24). In het rijk van deze Koning heeft men het recht lief (Psalm 99:4). Maar waartoe verder nog bedenkingen? Hier staat het geschreven: ‘eenieder die in Hem ge-looft’, dat zijn allen die in Jezus geloven. Wat een frisse, bevrijdende prediking voor de heidense hoofdman om hem en zijn vrienden te vervullen met de ware blijdschap door de Heilige Geest. Ieder, hij mag dan zijn wie hij is, hetzij besneden of onbesneden, hetzij behorend tot Gods volk of tot dusver vervreemd van God en Zijn volk. Hetzij rein of onrein, ja zelfs als iets voor onheilig is gehouden in de ogen van een apostel. ‘Want er is geen onderscheid. Want zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods; en worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die

in Christus Jezus is' (Romeinen 3). Dat is het wat er geschreven staat: 'Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods! Ik zal Rahab en Babel vermelden, onder degenen, die Mij kennen; ziet, de Filistijn, en de Tyriër, met de Moor, deze is aldaar (in Jeruzalem) geboren' (Psalm 87). God reinigt onze harten door het geloof (Handelingen 15:9), doordat wij op Zijn Christus leunen, ons op Hem verlaten in onze verlorenheid. Zó alleen ontvangen wij vergeving van zonden, zó alleen ontvangt ieder die. Ik zeg: 'Hij ontvangt die.' Het is een geschenk van vrije ontferming, een onverdiend geschenk. Zelfs tegen al wat wij verdienen in wordt de vergeving ons geschonken. Hier geldt geen werk van onze kant en geen waardigheid. Met onze kracht is het niets gedaan. En wat zouden wij hebben, wat wij niet eerst hadden ontvangen? Wie heeft aan God eerst iets gegeven, dat Hij Zijn geliefde Zoon voor ons allen overgaf? Een verschrikt geweten dat zijn zonden gevoelt, bemerkt spoedig dat Gods toorn met onze ellendige werken niet te verzoenen is. Juist doordat God in het geheel niets van ons verlangt, komt ons geweten tot rust. God geeft

ons tegen de wet die ons veroordeelt een andere wet: ieder die tot God wil naderen en Hem iets voor zijn zonden wil brengen, laat die Hem Zijn Lam brengen dat zonder gebrek is. Laat hij zijn hand leggen op het hoofd van dit Lam, en zijn zonden, en op dit Lam steunen, terwijl hij wegzinkt. Laat hij dit Lam slachten voor het aangezicht des Heeren en zeggen: U sterft voor mij aan het hout, u bent mijn gekruisigde Liefde. Daar vloeit het bloed van het Lam en reinigt u geheel en al. In uw plaats gaat het Lam geheel op in de vlammen en zo is alles aan u; al het uwe verbrandt met het Lam dat een vuur is tot een liefelijke reuk voor de Heere. Zo gaat u gerechtvaardigd naar huis. Zo zijn zij verzoend, zo zal het hun vergeven worden (Leviticus 4:20).

Dat is dus de bedoeling, dat ieder voor God rechtvaardig is, en alleen daarom vergeving van zonden bij Hem heeft. Alleen door het oprechte geloof in Jezus Christus. ‘Alzo dat, al is het dat mijn geweten mij aanklaagt dat ik tegen al de geboden Gods zwaar gezondigd heb en geen daarvan gehouden, en ik nog steeds tot alle boosheid geneigd ben, nochtans God,

zonder enige verdienste mijnerzijds, uit louter genade mij de volkomen genoegdoening, gerechtigheid en heiligheid van Christus schenkt en toerekent, evenals had ik nooit zonde gehad of gedaan, ja, als had ik zelf al de gehoorzaamheid volbracht die Christus voor mij volbracht heeft, in zoverre ik zulke weldaad met een gelovig hart aanneem' (Heidelbergse Catechismus vraag 60). Dat u dus, ofschoon verbrijzeld en met beven, nochtans blijmoedig uitspreekt: Mijn zonde en mijn vloek, o Heere Christus, bent u, en ik houd mij aan U naar Uw toezegging. In U ben ik rechtvaardig voor God en door tussenkomst van U smee ik de beloofde zegen af.

Zulk een geloof geeft goede moed. Want nadat onze Heiland onze zonden in Zijn vlees op het hout heeft gedragen en volkomen gehoorzaam is geweest, is het onmogelijk dat een zonde die Hij heeft gedragen aan Hem blijft vastzitten. Hij is immers door Zijn opstanding uit de doden volkomen gerechtvaardigd. Daardoor is het bewijs geleverd dat geen enkele zonde onbetaald gebleven is. Als wij nu dan ook door geloof met Christus verbonden zijn, moeten wij

in Hem de volkomen gerechtigheid en heiligheid hebben, zodat zij ons door Zijn naam voor Gods gericht vrij geschonken en toegerekend worden. Als wij met Christus verbonden zijn, zijn wij één met Hem als Bruidegom en bruid, en het is een ware vreugde Hem uit de hemel te verwachten.

Daarbij moeten we echter alle uiterlijke gedaante uit het hoofd zetten en alleen het Evangelie volgen, zonder dat wij ons door het onderscheid dat er bestaat tussen het Woord en het tegendeel, laten neerslaan of tegenhouden. Er staat niet: ieder die Hem gevoelt of bespeurt, maar in Hem gelóóft.

Zo komen wij tot ons laatste punt.

7. Alle profeten geven van dit geloof getuigenis.

‘Wij hebben het profetische Woord, dat zeer vast is, en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnend in een duistere plaats’ (2 Petrus 1:19). Dat konden de heidenen en ook wij in het profetische Woord nalezen, en ons zo van de vergeving der zonden en van het apostolische getuigenis vergewissen.

Zonder twijfel had de hoofdman Cornelius de profeten gelezen, zo ook zijn vrienden en bloedverwanten. Maar dat ging alleen het uitverkoren volk aan, zullen zij gedacht hebben. Nu echter hoorden zij: alle profeten geven aan Jezus daarvan getuigenis, dat eenieder die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt. Dus niet ieder die besneden is, of die gelooft en besneden is, of die eerst een Jood geworden is, maar: 'eenieder die gelooft'.

Vinden wij dit dan werkelijk bij alle profeten? De apostel die van God gezonden was, heeft het gezegd. Laten wij onszelf niet beroven van onze schat voor de eeuwigheid door onze eigenwijsheid. Die scheurt het Oude Testament uiteen en werpt de bladen van dit heilige boek in de wind, om vervolgens de afzonderlijke gedeelten van de grond op te rapen en naar eigen believen uit te maken wat hiervan nog als goddelijk aan te nemen is. Waarom willen wij voor onszelf en voor anderen de schat toesluiten, die de eerste christelijke gemeenten, de Heiland Wiens uitspraken wij toch eerbiedigen en de apostelen, ons als een afgesloten geheel, de Schrift-bij-uitstek hebben nagelaten. De chris-

tenen van de eerste eeuw bezaten en kenden geen andere Bijbel dan het zogenaamde Oude Testament. Een zogenaamd Nieuwe Testament hadden zij immers nog niet.

Voelt u zich een verloren zondaar, een kind des doods, neem dan het profetische Woord vóór u. Al heel gauw zult u bij alle profeten Jezus vinden. Hem vinden als Degene Die uw ziel rust geeft, wie u ook bent of was. Allen die uit de diepte van hun verlorenheid werden gered, waren gezeten voor het profetische Woord. De Geest des Heeren Heeren gaf hun dit Woord in het hart. Zó kwamen ze tot het geloof.

Wat zal dan de hoofdman en de zijnen als met één slag uit het profetische Woord duidelijk zijn geweest?

‘De HEERE regeert. Hij is met hoogheid bekleed’ (Psalm 93). ‘Zing de HEERE een nieuw lied (het Evangelie)’ (Psalm 98). ‘Al de einden der aarde hebben gezien het heil van onze God. Juich de HEERE gij ganse aarde!’ (Psalm 98). ‘Loof de HEERE, alle heidenen; prijst Hem, alle natiën!’ (Psalm 117).

Dit is immers de Heere loven, dat wij in Hem geloven, alle heidenen, niet Joden, eenieder die

in Hem gelooft. Dit alles vinden we immers ook bij alle profeten: ‘Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen. Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons ieder naar zijn weg; doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheden op Hem doen aanlopen’ (Jesaja 53).

‘Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk’ (Jesaja 44:22). ‘Ik, Ik ben het Die uw overtredingen uitdelg, om Mij nentwil, en Ik gedenk uw zonden niet’ (Jesaja 43:25). ‘Want bergen zullen wijken en heuvels wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond van Mijn vrede zal niet wankelen, zegt de HEERE, Uw ontfermer’ (Jesaja 54:10). ‘Dit zal Zijn naam zijn waarmee men Hem zal noemen: DE HEERE ONZE GERECHTIGHEID’ (Jeremia 23:6). ‘Zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe, spreekt de HEERE; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven,

en hun zonden niet meer gedenken' (Jeremia 31:34). 'In u (in Christus) zullen al de volken gezegend worden' (Galaten 3:8).

Zo neemt Christus onze vloek weg, opdat door Hem en van Hem op ons de zegen kome. Dit alles is in een mensenleven niet uit te spreken.

Toepassing

Mijn geliefden, ik eindig met het volgende.

Wij lezen in het boek der Openbaring: 'Zij zeiden tot de bergen en tot de steenrotsen: Val op ons en verberg ons van het aangezicht van Hem Die op de troon zit, en van de toorn van het Lam. Want de grote dag van Zijn toorn is gekomen, en wie kan bestaan?' (Openbaring 6:16-17). Het zachtmoedige Lam Gods zal dus vertoornd zijn op alle verachters die spottend vragen: waar blijft Zijn belofte? Neem dit ter harte. God heeft geduld met ons, en wil niet dat iemand verloren gaat. Daarom vergeeft Hij. Maar stel Zijn dag niet zo ver meer, want Hij komt als een dief in de nacht. Onverwachts zal de stem weerklinken: de Bruidegom komt. Zalig zijn zij die olie hebben in hun lampen. Zij denken niet zozeer aan de vreugde van de

bruiloft, als wel hieraan dat de Bruidegom het waard is, dat Hij in het licht Zijn intocht houdt. Wie vraagt van harte: wat moet ik doen om de komende toorn te ontvlieden? Dat vroeg de heidense hoofdman, Cornelius, ook. Wat had hij al niet gedaan? Hij zal wel gedacht hebben, dat God van hem niet wilde weten, dat God zijn oprechte gebeden niet wilde horen en zijn van harte uitgereikte aalmoezen niet wilde zien. Hij zal zeker wel heel zijn hart voor de Heere uitgestort hebben en tot Hem gezegd: maak mij bekend, mijn God, wat ik moet doen om tot rust voor de ziel te komen, ik wil mij aan alles onderwerpen tot de zaligheid van mijn ziel. Op dat ogenblik trad een hemelbode bij hem binnen. Legde deze hem toen soms nog méér op? Nee, hij verwees hem naar een apostel en dienstknecht van Jezus Christus. ‘Deze zal u zeggen, wat u moet doen’, zo sprak hij. En wat heeft deze hem gezegd, dat hij doen moest? Hij heeft hem, de onbesneden heiden, de vergeving van zonden gepredikt door de Naam van Jezus. Cornelius moest enkel en alleen geloven, en de Geest des Heeren gaf aan Cornelius en de zijnen vrijmoedigheid van deze

prediking te zeggen: Dat is vast en zeker waar, hierop verlaat ik mij en op hen daalde de Heilige Geest neer.

Zie in Gods Vaderhart, u die de dag des Heeren met blijdschap tegemoet wil zien, maar uzelf niet waardig acht om in Zijn heerlijkheid te worden opgenomen. De hemel wordt geopend. Er daalt in een gezicht een vat neer tot Petrus, de dienstknecht en apostel van Jezus Christus, gelijk een groot linnen laken. Het is aan de vier hoeken gebonden en wordt op de aarde neergelaten. Hierin bevinden zich allerlei viervoetige en wilde en kruipende dieren der aarde en allerlei vogelen des hemels. En tot de heilige Petrus klinkt een stem: 'Sta op, slacht en eet'. En zijn antwoord was: 'O nee, Heere, want ik heb nog nooit iets onheiligs of onreins gegeten'. En de stem zei ten tweede male tot hem: 'Wat God rein verklaard heeft, mag u niet onheilig houden'. Zie de wonderen van Gods genade en ontferming! Petrus zou het in de hel geworpen hebben - en u?

Welke vader zal verscheurende dieren binnenlaten dáár, waar kinderen en lammeren zijn? Welke moeder zal het dulden dat een vat met

allerlei kruipende dieren en ongedierte in haar reine huis komt? Alleen God, de heilige God! De wilde en kruipende dieren, het onheilige en onreine zijn wij. God zegt, dat Hij het rein verklaard heeft - en God neemt het laken weer op in de hemel, in Zijn reine hemel. Hoe is het mogelijk? Wel, te midden van deze dieren was één rein dier. Dat zag Hij aan, dat was Zijn heilig Lam! Dat is Jezus, de God van Jakob, de sterke Held Die wij heidenen mogen aanhangen. Houden wij ons aan Hem, aan Zijn Naam, wij onreinen uit onreinen, in ongeveinsd geloof, dan geeft Hij ons de kus van Zijn vrede. De liefde ontwaakt, het verlangen wordt hevig, de hoop strekt zich uit naar de glorierijke verschijning van Zijn heerlijkheid. En voor hen die volharden tot het einde toe, zal Hij de kroon der gerechtigheid meebrengen.

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

Deze antwoordkaart in envelop zenden naar: (voldoende frankeren)

Pieters Media bv
Voorstraat 5
4503 BH GROEDE

Uitgave
STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

REVEREIL-SERIE

Voorzitter
Ds. J. Westerink, Urk

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 12,- per jaar (10 ex.)

**Opgave nieuwe abonnees en
adreswijzigingen aan:**

Pieters Media bv,
Voorstraat 5,
4503 BH GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl
www.reveilserie.nl